

[H. C. Hansen.]

siden 1945 været et altovervejende flertal i denne sal for den 21 års valgretsalder, som gælder næsten overalt i den frie verden.

Det var venstre, som vi gennem vort tidligere forslag om 21 år måtte tvinge bort fra den 25 års grænse, som man dengang stædigt fastholdt. Vi indgik på forliget om de 23 år på den betingelse, at forfatningssagen blev gjort færdig indenfor en bestemt frist. Det er først og fremmest venstres skyld, at dette ikke skete.

Det er igen venstre, som nu påberåber sig den bortfaldne overenskomst og stædigt fastholder 23 års grænsen — og jeg ser, at selvfølgelig bøjer de konservative sig. Vi bebrejder statsministeren, at han ikke har vist personligt initiativ og gjort den indsats, der skulle til for at få hele venstre overbevist om, at man burde gå ind på den 21 års grænse, som venstres rigsdagsgruppens formand, og mange med ham, anerkender som rigtig.

Vi har nu stillet vort forslag om en kommunal valgretsalder på 21 år, og vi håber, at alle partier, som hidtil har bekendt sig til denne grænse, vil støtte vort forslag og dermed give forfatningsforhandlingerne et skub fremad. Det forekommer os, at det vil være urimeligt, om en lille minoritet af venstres gruppemedlemmer skal kunne hindre den retfærdighedshandling overfor dansk ungdom, som et stort flertal i denne sal er enig om bør gennemføres.

Jeg er hermed nået til mine afsluttende bemærkninger. Jeg sagde indledningsvis, at jeg ingen blomster havde til regeringen. Jeg er blevet klar over, at det er lidt fattigt på en fødselsdag, og jeg skal derfor alligevel give regeringens medlemmer en lille buket, der skal være sammensat af følgende små forglemmigejer.

For det første: I har trods løfter om det modsatte i Paris og trods vore store interesser i øget eksport standset stigningen i vor produktion.

For det andet: I lovede boliger til ungdommen, men I har nedskåret antallet af nye boliger og fordyret dem.

For det tredje: Regeringens pengepolitik har I ført frem til et punkt, hvor arbejdsløshed bliver dens resultat.

For det fjerde: I fortalte, at den socialdemokratiske regering førte inflationspolitik gennem enorm udpumpning af penge. Finansministeren har dokumenteret urigtigheden i denne påstand.

For det femte: I stillede store besparelser i udsigt, til trods for at det var indlysende, at statens udgifter ville stige, og I konkur-

rerede om, hvem der kunne nå højest — dengang. I vildledte bevidst vælgerne.

For det sjette: I lancerede slagordet: Enten falder Hedtoft eller også stiger priserne. Prisstigningen for en familie blev 1 100 kr. i jeres ene år, hvor den var 793 kr. i socialdemokratiets tre år. I vildledte bevidst vælgerne.

For det syvende: I fortalte vælgerne, at skatterne kunne sættes ned. I handlede modsat jeres løfter.

Disse små forglemmigejer bør statsministeren fordele til ministeriets medlemmer i et fælles ministermøde på 1 års dagen.

Og så til slut to ganske korte bemærkninger.

Jeg ser, at indenrigsministeren forud for denne debat har stemplet socialdemokratiets synspunkter som gengældelse. For hvad? Jo, indenrigsministeren mener, at vi øver vor kritik af den økonomiske politik til gengæld for vor enighed med regeringen om det forsvarspolitiske, og for at vi — som han siger — kan hævde vor selvrespekt som oppositionsparti. Disse udtalelser kan da vist ikke have været beregnet til referat. Jeg skal ikke granske ministerens motiver for i sin tid at være enig med os om forsvars- og udenrigspolitik, men uenig med os i den økonomiske politik. Men hvad ville ministeren have sagt, om vi havde påduttet ham så billige motiver? Han behøver ikke at svare på det. Han skal bare en gang imellem tænke på at beherske sin politiske magtfølelse, før den tager magten fra ham.

Dernæst: På mit partis vegne siger jeg, så alvorligt jeg kan og med stærkeste eftertryk til regeringen:

Vi vil ikke acceptere en politik, hvor arbejdsløsheden er midlet til løsning af vore valutariske og økonomiske vanskeligheder. Vi vil ikke på den ene side i fuld overbevisning om det rigtige heri give vor støtte til opbygningen af landets forsvar og til landets udenrigspolitik med de betydelige byrder, dette må medføre, og så acceptere, at arbejderne gøres ledige gennem en altfor voldsom kreditpolitik samtidig med, at produktionen mindskes. Det er blevet så moderne at tale om, at nogen arbejdsløshed ville være ganske rar. Sådanne udtalelser fremsættes altid af folk, som givet går ud fra, at det i hvert fald ikke kan blive dem, der berøres af arbejdsløsheden. Vi advarer regeringen mod at spille et så tåbeligt spil, at sammenholdet i befolkningen bringes i fare. Lad dette blive sagt nu, før finansministeren påny i Paris skal deltage i drøftelserne om den europæiske byrdefordeling. Lad dette